

РЕШЕНИЕ

№ 1450

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.02.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **11600** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Дирекция“ Инспекция по труда – [населено място] срещу Решение №4403/18.11.2022 година, постановено по н.а.х.д.№7643/2021 по описа на СРС за 2021 година,134 състав, отменящо Наказателно постановление №22-007329/15.03.2021 година на Директор на Дирекция” Инспекция по труда” [населено място], с което последният на основание чл.416,ал.5 от КТ за нарушение на чл.415,ал.1 от КТ наложил на „Каримпекс -1“ЕООД [населено място] имуществена санкция в размер на 2000 лева.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното решение. Твърди се, че нарушението е доказано по несъмнен начин и неправилно СРС е приел, че откриване на производство по несъстоятелност води до невъзможност за изпълнение на дадените предписания. Иска се отмяна на Решението, потвърждаване на Наказателното постановление и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание касаторът - ДИТ- [населено място], редовно и своевременно призван, представлява от юрисконсулт С., редовно упълномощена, която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение и моли да бъде редуцирано. Ответникът по касация „ Каримпекс-1“ЕООД [населено място] редовно и своевременно призван, се представлява от адвокат А. , редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Представителят на СГП-прокурор Тони Петрова изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните.

От събраните доказателства е видно, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство при„ Каримпекс-1“ЕООД- [населено място] в периода от 18.12.2020 година до 26.02.2021 година от служители в Инспекция по труда-[населено място] е установено, че „Каримпекс-1“ЕООД в качеството му на работодател не спазва трудовото законодателство,като не е изплатил полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09.2020 година, което е начислено, но неизплатено. Проверяващите органи са установили, че полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09. 2020 година, след като е било начислено и е следвало да бъде изплатено съгласно чл.128,т.2 от КТ година, но до приключване на проверката на 19.01.2021 година не са представени платежни документи, удостоверяващи изплащане на трудовото възнаграждение на лицето И. И. А. и са дадени задължителни предписания в срок до 01.02.2021 година работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на работника съгласно чл.128,т.2 от КТ.

В периода от 19.01. ,03.02.2021 и на 26.02.2021 година служители на Инспекция по труда– [населено място] отново извършили проверка за спазване на трудовото законодателство от ответника по касация, при която констатирани, че „ Каримпекс-1“ЕООД- [населено място] в качеството му на работодател не е изпълнил дадените задължителни предписания на основание чл.404,ал.1,т.12 от КТ по отношение на работника И. И. А.- работодателят да изплати на И. И. А. уговореното трудово възнаграждение по реда на чл.128,т.2 от КТ, като срокът за изпълнение на предписанието е до 01.02.2021 година, а мястото- в предприятието на работодателя. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от 26.02.2021 година, а въз основа на него на 26.02.2021 година срещу ответника по касация в качеството му на работодател е съставен АУАН за извършено от него нарушение на нормата на 415,ал.1 от КТ- неизпълнение на дадени предписания, а въз основа на него е издадено Наказателно постановление от 15.03.2021 година ,с което на ответника по касация е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева на основание 416,ал.5 от КТ.

Правилен е изводът на СРС, че от събраните по делото доказателства е установено извършеното нарушение и в хода на извършената проверка и то по спазване на трудовото законодателство, самият работодател не е представил доказателства за изплащане на полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец

09. 2020 година, няма и доказателства да е изпълнил дадените предписания от контролните органи до 01.02.2021 година да изплати полагащото се трудово възнаграждение за месец 09.2020 година на работника И. И. А.. От доказателствата по делото е видно, че ответникът по касация „ Каримпекс-1“ ЕООД [населено място] е работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, според която "Работодател" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател, а съгласно параграф 1, т.2 от ДР на КТ "Предприятие" е всяко място - предприятие, учреждение, организация, кооперация, заведение, обект и други подобни, където се полага наемен труд и като работодател, ответникът по касация безспорно е длъжен да спазва нормите на КТ в това число и да заплаща в установените срокове уговореното трудово възнаграждение на работниците и служителите.

Неправилен обаче е изводът на СРС, че предвид откритото производство по несъстоятелност на ответника по касация, той не е имал възможност да изпълни даденото предписание. На първо място, в хода на проверката, на която е присъствал управителят на дружеството- З. Б. К. същият изобщо не е навел доводи, че спрямо работодателя е било открито производство по несъстоятелност и той няма как да изпълни дадените предписания. Протоколът за проверка е подписан от страна на самия управител и то без възражения. На второ място, да вярно е, че с Решение № 260474 от 30.11.2020 година постановено по т. дело № 957/2020 година по описа на СГС е открито производство по несъстоятелност на търговеца, като е обявена начална дата на неплатежоспособността -27.05.2019 година, назначен е временен синдик, но също така е вярно, че това Решение не е влязло в сила нито към датата на постановяването му, нито към момента на извършването на проверката, за да се приеме, че търговецът е обявен в несъстоятелност. На следващо място, именно защото ответникът по касация е обжалвал Решението на СГС за обявяване в несъстоятелност е образувано в т. дело № 21/2021 година по описа на САС, който с Решение № 338/07.06.2021 година е отменил Решение №260474/30.11.2020 година, постановено по т. дело № 957/2020 година по описа на СГС и е постановил друго, с което е отхвърлил молбата на „ Бора Билдинг“ ЕООД за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на „ Каримпекс-1 „ ЕООД [населено място].

Решението на САС е влязло в сила на 22.06.2021 година.

Наред с това, от самото Решение на САС е видно, че именно поради заплащане на дължимите суми от страна на ответника по касация на „ Бора билдинг“ ЕООД молбата за откриване на производство по несъстоятелност е отхвърлена, което пък сочи, че работодателят противно на изводите на СРС е имал обективната възможност да изпълни дадените предписания от контролните органи- именно в срок до 01.02.2021 година да изплати полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09.2020 година в срок до 01.02.2021 година. На по- силно основание – нито към момента на подаване на жалбата, нито в хода на проверката управителят на ответника по касация е навел довод, че работодателят е бил обявен в несъстоятелност. СРС неправилно е анализирил част от доказателствата, като изобщо не е подложил на анализ последващото Решение на САС, с което е отхвърлена молбата на „ Бора

Билдинг“ ЕООД за откриване на производството по несъстоятелност и там неправилен е изводът му, че ответникът по касация не е могъл да изпълни дадените предписания. Напротив доказателства за невъзможност да бъдат изпълнени по делото не са представени.

Съгласно нормата на чл.404 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по [чл. 400](#) и [401](#) по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителни административни мерки, една измежду които е да дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по [Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества](#), както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд/ какъвто е процесният случай- контролните органи са дали задължителни предписания с определен срок за изпълнение на ответника по касация в качеството му на работодател- да изплати полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09.2020 година в срок до 01.02.2021 година. Тези задължителни предписания не са обжалвани и са влезли в сила, а като вид ПАМ подлежат на обжалване по реда АПК Доказателства в този смисъл / че са обжалвани и са отменени/ не са представени от страна на ответника по касация. Именно въз основа на това породено действие и неизпълнение на тези предписания в срок, е установено безспорно, че изплащане на възнагражденията посочени в дадените предписания до дата 01.02.2021 година по отношение на работника И. И. А. за месец 09. 2020 година от ответника по касация и за изпълнение на дадените предписания, не са представени и към датата на извършване на проверката- в периода от 18.12 година до 26.02.2021 година/ обективирани в Протокол за извършена проверка, с което ответникът по касация в качеството му на работодател е осъществил състава на нарушението, посочено в разпоредбата на чл.415 от КТ, вменяваща в задължение на всеки/ в това число и на работодател/ да спазва дадените му предписания от контролен орган, тъй като в случая не е изпълнил даденото предписание с Протокол от 19.01.2021 година в срок до 01.02.2021 година да изплати уговореното и начислено трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09. 2020 година.

Ответникът по касация не представи доказателства в дадения от контролните органи срок да е изпълнил предписанията, респективно на това да е заплатил полагащото се трудово възнаграждение на работника И. И. А. за месец 09. 2020 година в срок до 01.02.2021 година, при което съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната му отговорност / именно защото на него в качеството на работодател са дадени тези задължителни предписания. Нарушението-неизпълнение на дадени предписания се осъществява чрез бездействие е то трае докато бъде преустановено или установено. Нарушението не е маловажно, тъй като неизпълнение на дадени предписания на

контролен орган и неизплащането на трудовото възнаграждение на работника в уговорените срокове, не може и няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай, защото работникът е престираля своята работна сила и неизплащането на полагащото му се трудово възнаграждение за положен труд не само в сроковете, предвидени в КТ, но и в сроковете, дадени от контролен орган и то със задължителни предписания води до засягане не само на негови трудови права, но и на други негови права и няма как да попадне в хипотезата на маловажен случай. В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 ОТ 12.12.2007 Г. ПО ТЪЛК. Н. Д. № 1/2007 Г., ОСНК НА ВКС е посочено, че "в [чл. 28 от ЗАНН](#) е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в [ЗАНН](#), като се има предвид и субсидиарното приложение на [НК](#) и [НПК](#). Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в [чл. 6 ЗАНН](#). В [чл. 28](#) и [чл. 39, ал. 1 ЗАНН](#), законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от [чл. 6 ЗАНН](#). Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи [чл. 28 ЗАНН](#). Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по [чл. 28 ЗАНН](#), да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици." От своя страна, Кодексът на труда регламентира Отговорност за маловажно нарушение, като в чл.415в е посочено, че за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50 до 100 лева. Изрично по силата на алинея втора на чл.415в от КТ са изключени и не са маловажни нарушенията на [чл. 61, ал. 1](#), чл. 62, ал. 1 и 3 и [чл. 63, ал. 1 и 2](#).

Нормата на чл.415в от КТ не може да намери приложение, защото нито нарушението е отстранено веднага, нито пък за работника не са настъпили вредни последици - още повече, че не е налице отстранение на нарушението веднага, нито в по-късен момент и това неизпълнение на задължението е в следствие не само на нарушение на чл.128,т.2 от КТ, но и на дадените задължителни предписания от контролен орган за

изплащане на полагащото се трудово възнаграждение. Лишаването на работника за един продължителен период от време от полагащото му се трудово възнаграждение след като той е престирирал работната си сила, не може да бъде маловажен случай и да доведе до извод, че е налице хипотезата на чл.415в от КТ.

При отмерване на санкцията, административно- наказващият орган е отчетел обстоятелството ,че се засягат правата на работниците и то в един доста продължителен период от време, касаторът системно не е изпълнявал дадените му предписания и е наложил санкция в размер от 2000 лева, която е близка до минимума, респективно на това същата е справедлива и съответна на извършеното нарушение Така определената санкция ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в нормата на чл.12 от ЗАНН. Като е достигнал до други правни изводи, СРС е постановил едно неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което Наказателното постановление да бъде потвърдено. Жалбата като основателна следва да бъде уважена.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора-че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение „е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността,допустимостта и правилността на съдебните решения ,постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията,визирани в чл.348 от НПК.На второ място,понятието „незаконосъобразност “е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение за производство пред АССГ в размер на 80 лева. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 22.12.2022 година пред АССГ и на касатара следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за](#)

административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт С., а делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №4403/18.11.2022 година, постановено по н.а.х.д.№7643/2021 по описа на СРС за 2021 година,134 състав И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №22-007329/15.03.2021 година на Директор на Дирекция” Инспекция по труда” [населено място], с което последният на основание чл.416, ал.5 от КТ за нарушение на чл.415, ал.1 от КТ наложил на „КАРИМПЕКС-1“ ЕООД [населено място] имуществена санкция в размер на 2000 лева.

ОСЪЖДА „КАРИМПЕКС-1“ ЕООД ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ,, ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА–ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

